

komme ind paa det Punkt i den høitærede Ministers Foredrag, at det vilde være nødvendigt først at lade Folket sætte sig ind i og gjøre sig fortrolig med de vigtige Love, hvis Gjennemførelse drager det ind i nye Forhold. Jeg har den fuldstændige Overbeviisning, at selv om Folket nu skal sætte sig ind i Communallovene, og der saa senere hen kommer en Lov om Rævnninger, ville dets Kræfter dog ikke være blevne saa optagne af at studere den førstnævnte Lov, at det ikke skulde være istand til at give sig af med og sætte sig ind i, hvad der vedkommer Offentlighed og Mundtlighed i Proceduren og Rævningsforholdet. Jeg troer ikke, at man saaledes skal tage Hensyn til, om Folket er istand til at sætte sig rigtigt ind i de Love, som dets Repræsentanter i Rigsdagen maatte ansee det for heldigt at give; man vilde efter min Formening let komme ind paa Afveie, saafremt man virkelig vilde optræde som vaagende over, at Folket ikke blev beføret med for mange Love, fordi det ikke vilde være istand til rigtigt at sætte sig ind i dem. Min Overbeviisning er det, at det danske Folk ligesaavel som de mange andre Folk, hos hvem Rævningsinstitutionen er indført, vil være istand til rigtigt at opfatte dens Væsen og til at høre det Vibrag, som er fornødent til dens Gjennemførelse; i alt Fald er det min Tro, at den Udvikling meget snart vil finde Sted, som utvivlsomt hører til de Fordele, som Offentlighed og Mundtlighed i Proceduren og Rævningsinstitutionen føre med sig, og som bestaaer i en kraftig politisk Opdragelse derved, at Folket bringes til at deeltage i saadanne Forhold med Hensyn til Retspleien, fra hvilke det hidtil har været fuldstændigt udelukket. — Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring) fandt, at Tidsforholdene vare ugunstige ogsaa af den Grund, som ligeledes fra flere Sider er bleven fremsført, at det ikke var heldigt, at den høitærede Justitsminister ikke er saaledes stemt for Lovudkastet, som det vilde være fornødent for, at man kunde have en Garanti for en helbig Gjennemførelse deraf. Men det vil dog Enhver give mig Ret i, at om man end ønsker, at den høitærede Justitsminister længe maatte beklæde sin Plads, saa er den af det ærede Medlem gjorte Bemærk-

ning en saadan, der kan gjøres overfor enhver tiltrædende Justitsminister, som ikke maatte synes om Offentlighed og Mundtlighed i Proceduren; man kunde da Nar for Nar, hvergang der kom en Justitsminister, som meente, at dette var Noget, han ikke kunde indlade sig paa, benytte det samme Argument: Det nytter ikke at indlade sig paa Sagen, thi Justitsministeren er ikke saaledes stemt for den, at det kan antages, at han vil gennemføre den med Kraft. Saaledes troer jeg, at de Grunde, det ærede Medlem anførte for, at der ikke nu kunde være Spørgsmaal om at lade Sagen gaae videre, Grunde, der vare hentede deels fra Hensynet til Befolkningen, deels fra Hensynet til den høitærede Justitsministers Stilling til Sagen, ere uden Betydning. — Naar man i Forbindelse hermed har hørt den Frygt, at Sagens Fremme nu, naar det ikke leder til noget Resultat, snarere vilde virke trykkende paa Folket med Hensyn til Meningen om det Hensigtsmæssige i at saae Rævningsinstitutionen, da vil jeg dertil sige, at det snarere er nødvendigt, gennem Indbringelsen af Lovforslaget og Forhandlingen derom, at holde Tanken henvendt paa denne Gjenstand, at bringe Folket til at tænke paa, at der gennem et saadant Lovforslag vil udvikle sig store Goder, navnlig ogsaa for Folket selv med Hensyn til dets Deeltagelse i Retspleien.

De finansielle Betæneligheder have allerede været Gjenstand for Dmtale. Det er ganske vist, at man kun med nogen Sandsynlighed kan komme til, hvad Udgifterne ved en saadan Ordning maatte udgjøre; men i det Væsentlige vilde de dog knytte sig til de to Love, der staae i nær Forbindelse med dette Lovforslag, og som idag ere opførte paa Dagsordenen.

Jeg kommer nu til et Hovedpunkt, der er fremhævet af Alle, der idag have havt Ordet, med Undtagelse af den ærede Forslagsstiller, saavel af de ærede Talere, som af den høitærede Justitsminister, nemlig Omordningen af Retspleien i civile Sager. Ingen kan mere end jeg være gjennemtrængt af Overbeviisningen om, at en Omordning af Retspleien i civile Sager er fornøden. At det er nødvendigt, at Grundlovens Bestemmelser om Offentlighed og Mundtlighed ogsaa komme til An-